

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑ ΜΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΔΥΟ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΣΕ ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΚΑΙ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ LIVE

Είναι αλήθεια ότι ο όρος «πολιτική συναυλία» έχει ταυτιστεί με ένα πολύ συγκεκριμένο είδος event. Ο χώρος είναι συνήθως στα περίξ των Εξαρχείων, ο σκοπός είναι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο η οικονομική ενίσχυση, η επιτυχία κρίνεται από την προσέλευση και η προσέλευση προσδιορίζεται από το πόσο «καυτά» είναι τα ονόματα που συμμετέχουν. Σε γενικές γραμμές, τέτοια live γίνονται αντιληπτά αποκλειστικά και μόνο στο «τώρα», στη στιγμή κατά την οποία διεξάγεται η ίδια η συναυλία. Η προπαγάνδισή τους πραγματοποιείται με τα γνωστά διαδικτυακά μέσα όπου οι καλλιτέχνες φιγουράρουν με μεγάλα γράμματα και το όποιο κείμενο χάνεται κάπου πιο κάτω μαζί με την υπογραφή. Στις καλές τους στιγμές καταφέρνουν να δημιουργήσουν τουλάχιστον έναν ασφαλή χώρο διασκέδασης για άντρες και γυναίκες που νιώθουν ότι δεν τους χωράνε τα μαγαζιά και η κυρίαρχη κουλτούρα, στις κακές καταλήγουν να γίνονται μαραθώνιος χαιρετούρας μεταξύ «μυημένων».

Η διαρκής αναπαραγωγή αυτού του μοντέλου συναυλίας επί σειρά χρόνων, πιθανώς και δεκαετιών, καθιστά πραγματικά δύσκολο να σκεφτεί κανείς διαφορετικά πάνω στη διοργάνωση δημόσιων πολιτισμικών εκδηλώσεων. Οι αντιφασιστικοί πυρήνες γειτονιάς που αριθμούν πια κάμποσο καιρό ύπαρξης στην αθηναϊκή μητρόπολη έχουν προσπαθήσει να κάνουν ακριβώς αυτό, μαζί με τις μουσικές ομάδες που έχουν εμφανιστεί γύρω τους. Να ανακαλύψουν νέους τρόπους ώστε να ενταχθούν οι δρομίσιας μουσικές και κουλτούρες στην πολιτική τους δραστηριότητα. Και στην πραγματικότητα, θα ήταν πολύ δύσκολο για όλους εκείνους κι εκείνες που δραστηριοποιούνται στο τοπικό επίπεδο να αγνοήσουν αυτή την κατεύθυνση. Γιατί θέλοντας και μη έρχονται καθημερινά σε επαφή με την καθημερινή πραγματικότητα στα πάρκα και τις πλατείες κάθε συνοικίας, εκεί όπου το να ακούς και να γράφεις μουσική είναι συστατικό υλικό κάθε πολυεθνικής παρέας.

Βήμα-βήμα και συναυλία τη συναυλία οι antifa ομάδες έχουν κατορθώσει να διαμορφώσουν έναν εν πολλοίς νέο τρόπο να γίνονται τα μουσικά event. Για παράδειγμα; Η έμφαση δεν δίνεται ποτέ μονάχα στο παρόν της συναυλίας. Το παρελθόν της είναι εξίσου σημαντικό, πιθανότατα και σημαντικότερο. Θεωρείται αδιανόητο να πραγματοποιηθεί ένα live αν δεν έχει προηγηθεί συστηματική δουλειά γύρω από το σημείο με σπρέι, με αυτοκόλλητα, με μαρκαδόρους. Αν δεν έχουν μοιραστεί τα σχολεία της περιοχής. Αν δεν έχουν κολληθεί αφίσες στους δρόμους της. Τελικά, αν δεν έχει κατορθώσει ο πυρήνας να έρθει σε επαφή με το κομμάτι εκείνο των ντόπιων που βλέπουν με καλό μάτι τη local αντιφασιστική δουλειά που γίνεται με συνέχεια και επιμονή. Άλλο παράδειγμα; Το ποιος θα παίξει είναι στην καλύτερη περίπτωση δευτερεύον ζήτημα. Προέχει ο πολιτικός λόγος που θα πλαισιώσει το event, προέχει η συστηματική δουλειά στη γειτονιά, προέχει η προσεκτική διοργάνωση του στησίματος και της περι-

φρούρησης της συναυλίας. Κατ' επέκταση, η προσέλευση δεν παύει να αποτελεί βασικό μέλημα των διοργανωτών αλλά με έναν τελείως διαφορετικό τρόπο. Το διακύβευμα δεν είναι να βρεθεί ένα όνομα-κράχτης που θα προσελκύσει αμέτρητο κόσμο από κάθε γωνιά της πόλης, αλλά η αντιφασιστική δουλειά στο μικροεπίπεδο της γειτονιάς και η σοβαρή αλλά ταυτόχρονα παθιασμένη διοργάνωση και προπαγάνδισή της συναυλίας να φέρει κοντά όλες εκείνες τις ντόπιες φιγούρες που έχουν ανοιχτά τα μάτια και τα αυτιά τους.

Με αυτούς τους τρόπους και με πολλούς άλλους ακόμα λιγότερο εμφανείς, οι antifa πυρήνες της πόλης καταφέρνουν να πραγματοποιούν event στις συνοικίες της, στα οποία η μουσική έρχεται να επενδύσει με τον απαραίτητο ρυθμό και την απαραίτητη ένταση τη συστηματική πολιτική δουλειά, τη γνώση της γειτονιάς, την antifa κουλτούρα. Γι' αυτό και τέτοιου είδους συναυλίες κατορθώνουν συχνά να αποτελέσουν κομβικά γεγονότα στην τοπική ζωή, αλλά και σταυροδρόμι όπου έρχονται κοντά οι αμέτρητες φυλές της περιοχής. Γι' αυτό δημιουργούν δυσκολίες στα αστυνομικά σχέδια για τον δημόσιο χώρο, προβληματίζουν τους δημοτικούς παράγοντες και πιέζουν όσο δεν παίρνει τους φασίστες. Γι' αυτό, τελικά, εκδηλώσεις σαν κι αυτές που έγιναν στο Χαλάνδρι και την Καλλιθέα το περασμένο διάστημα, δεν είναι ποτέ απλά «μια συναυλία».

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ANTIFA SOUTH, ΠΛΑΤΕΙΑ ΔΑΒΑΚΗ, 11/10/19

Η Πλατεία Δαβάκη στην Καλλιθέα, είναι ένα μέρος με διπλό συμβολισμό. Από τη μία, στοχοποιείται διαρκώς από τον τοπικό τύπο, τους δημάρχους, τους ντόπιους ρατσιστές ως το σημείο της γειτονιάς όπου η ανομία έχει χτυπήσει κόκκινο, όπου τα νταλαβέρια δίνουν και παίρνουν, όπου οι πραγματικοί κάτοικοι φοβούνται να πατήσουν το πόδι τους τις νυχτερινές ώρες. Στην πραγματικότητα βέβαια, η Πλατεία Δαβάκη είναι ένα από τα πιο ζωντανά σημεία της περιοχής, αλλά όχι με τρόπο που αρέσει σε όλους εκείνους που μάχονται για την κυριαρχία στη γειτονιά στο πλευρό του ελληνικού κράτους και της αστυνομίας. Γεμίζει την ημέρα με οικογένειες μεταναστών και φασαρία απ' τα πιτσιρικά και γεμίζει επίσης το βράδυ με ένα σωρό από τις πολυεθνικές παρέες της γειτονιάς. Άρα; Άρα οι ντόπιοι ρατσιστές προσπαθούν σκορπώντας τον τρόμο και τον πανικό να υποτιμήσουν με χίλιους τρόπους τις κοινότητες που χτίζονται μέρα-νύχτα στον δημόσιο χώρο και έπειτα να τον διεκδικήσουν για λογαριασμό τους. Και κάνουν διαρκώς ένα σωρό τέτοιες απόπειρες διεκδίκησης. Η zumba τα σαββατοκύριακα, οι μαραθώνιοι ανά τακτά διαστήματα, τα παζάρια και οι διαφόρων ειδών δημοτικές πολιτιστικές εκδηλώσεις είναι κομμάτι της προσπάθειάς τους να επιβληθούν, με αποκορύφωμα την παρουσίαση του θεσμού του Αστυνομικού της Γειτονιάς που έγινε στην ίδια ακριβώς πλατεία.¹

Από την άλλη, στην Πλατεία Δαβάκη είχε κλείσει τον κύκλο του το 2013 ο βραχύβιος ναζιστικός πυρήνας της γειτονιάς, όταν πιεσμένος από τη συστηματική δουλειά του antifa kallithea αναγκάστηκε να επιτεθεί σε δημόσια ανακοινωμένη συναυλία του και κατέληξε να σκορπίζεται άτακτα στα γύρω στενά, για να διαλυθεί μερικούς μήνες έπειτα.² Τα φασιστάκια της γειτονιάς δεν έχουν πάψει έκτοτε να προσπαθούν να οργανωθούν κι είναι βέβαιο ότι κάθε δημόσιο event στη γειτονιά τούς πιέζει ακόμα περισσότερο, τους παρακινεί σε δράσεις στις οποίες είναι ανίκανοι να ανταπεξέλθουν και παράλληλα παγώνει έναν συσχετισμό δύναμης εντός της γειτονιάς που μόνο ευχάριστος δεν είναι για μαλάκες σαν και του λόγου τους, πόσο μάλλον όταν λαμβάνει χώρα στη Δαβάκη.

Με άλλα λόγια, η συναυλία που διοργάνωσε το antifa south έγινε σε ένα περιβάλλον πολιτικά φορτισμένο με μπόλικους τρόπους και δεν ήταν απ' αυτές που μπορεί κανείς να τις αντιμετωπίζει με χαλαρότητα. Κι όμως το κλίμα που επικράτησε εκείνη την ημέρα δεν ήταν ένα κλίμα πολεμικό. Πολύ περισσότερο, το live αυτό έμοιαζε με μια γιορτή της γειτονιάς. Δηλαδή, πάνω στην πλατεία συναντήθηκαν, τραγούδησαν και πέρασαν τη νύχτα μαζί, παρέες από κάθε γωνιά της συνοικίας που υπό άλλες συνθήκες μπορεί να σφάζονταν. Δηλαδή, τα λεωφορεία ξεφορτώνων μπουλούκια με κόσμο που διαλαλούσαν την προσέλευση τους («Νέα Σύμρνη!» «Πετράλωνα!» «Ταύρος!» και πάει λέγοντας) κι έμπαιναν καρφωτοί στο live. Δηλαδή, οι φυσικοί θαμώνες της πλατείας αγκάλιασαν απ' την πρώτη στιγμή τη συναυλία αναγνωρίζοντάς την σαν κάτι που όχι απλά δεν είναι εχθρικό, αλλά είναι βγαλμένο απ' τα σπλάχνα της γειτονιάς όπως ακριβώς κι εκείνοι, όπως ακριβώς και εμείς που τη διοργανώσαμε. Δηλαδή, οι δεκάδες συντρόφων και συντροφισσών που προπαγάνδισαν, έστησαν και περιφρούρησαν το live δεν αντιμετώπισαν την πολύωρη δουλειά τους σαν αγγαρία, αλλά σαν ένα ακόμα λιθαράκι σε μια αντιφασιστική εκστρατεία που έχει γίνει με σχέδιο και πείσμα σε βάθος χρόνου και δίνει αποτέλεσμα. Δηλαδή οι μπάντες ήρθαν να κουνήσουν με τις μουσικές τους έναν κόσμο που θα ήταν εκεί ακόμα κι αν τελικά απ' τα ηχεία έπαιζε ραδιόφωνο. Δηλαδή, όταν η συναυλία τελείωσε, η συντριπτική πλειοψηφία των παρευρισκόμενων ήταν έτοιμη να πορευτεί μαζί με τους διοργανωτές φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα τα οποία τα ήξεραν ήδη απ' έξω και ανακατωτά.

Το αποτέλεσμα είναι εντυπωσιακό, αλλά δεν θα έπρεπε να θεωρείται αδιανόητο. Προκύπτει αβίαστα όταν η συστηματική εργασία στο μικροεπίπεδο της γειτονιάς οδηγεί σε δημόσια πολιτισμικά event που γίνονται με τον τρόπο που περιγράψαμε παραπάνω. Κατά τη γνώμη μας, η βαρύτητα αυτών των εκδηλώσεων δεν είναι διόλου αμελητέα. Νομίζουμε ότι πετυχαίνουν να γίνουν κομμάτι της ζωής της γειτονιάς με τρόπο τόσο κεντρικό που σίγουρα θα βάζουν σε μπόλικους προβληματισμούς εκείνους που πολύ θα ήθελαν να κάνουν κουμάντο στους δρόμους και τις πλατείες, εκείνους που λοιδορούν τους θαμώνες των δημόσιων χώρων, εκείνους που οραματίζονται φασιστικά μεγαλεία. Όλους εκείνους, τελικά, που απαρτίζουν το δίκτυο σχέσεων και συμφερόντων που διαρθρώνεται στο τοπικό επίπεδο προκειμένου να υποστηρίξει τους σκοπούς της αστυνομίας, να προσγειώσει τις κρατικές πολιτικές στη γειτονιά και να επωφεληθεί αδρά από την όλη διαδικασία.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟ NORTH SIDE RAPS, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΙΟΣΣΕ, 28/9/19

Το είπαμε ήδη πως, καμιά φορά, η επιτυχία των μουσικών event μετριέται αποκλειστικά σε εκατοντάδες κόσμου. Οι συναυλίες που δεν καταφέρνουν να μαζέψουν «ικανοποιητικό πλήθος» ξεχνιούνται γρήγορα και γίνονται παράδειγμα προς αποφυγή. Σε πλήρη αντίθεση με τούτη την αντίληψη, χώρια από τα live που ανακοινώνονται με αφίσα, στις γειτονιές πραγματοποιούνται διαρ-

κώς μικρότερης κλίμακας event, σε σημεία φαινομενικά ακατάλληλα για αθρόα προσέλευση με μηδέν διαδικτυακή παρουσία και προπαγάνδα μέσω flyer που πάει από χέρι σε χέρι. Τέτοια ήταν για παράδειγμα η συναυλία που διοργάνωσε η hip-hop ομάδα των Βορείων North Side Raps και υποστήριξε ένθερμα το antifa xalandri. Έιχε εκατοντάδες κόσμου; Όχι, είχε μία εκατοντάδα, και κάτι ψιλά. Είναι από αυτά που θέλουμε να ξεχαστούν; Σε καμία περίπτωση. Γιατί όμως;

Κάθε γειτονιά, κατά την ταπεινή μας γνώμη, είναι χωρισμένη στα δύο με τρόπο ταξικό. Η τοπική αντιφασιστική οργάνωση είναι για μας ένας τρόπος να επενδύσουμε στη δικιά μας μεριά αυτού του ρήγματος. Να βρούμε τους δικούς μας, να γνωριστούμε, να οργανωθούμε. Να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε τα αστυνομικά σχέδια όπως ξεδιπλώνονται σε συγκεκριμένους χώρους και χρόνους, την παραπλανητική κι εχθρική φύση της δημοτικής αρχής, τα πολύπλοκα συμφέροντα των σιχαμένων γειτόνων μας. Αλλά η «δικιά μας μεριά του ρήγματος» είναι πολύ πιο μπλεγμένο πράγμα από μια απλή διατύπωση, κι αυτό γιατί πηγάζει από τη σκληρή καθημερινότητα της ίδιας της γειτονιάς. Για τον ίδιο λόγο είναι και πολύ πιο πλούσιο! Αν αναζητήσει κανείς μια ατελείωτη σειρά από «διαβασμένα άτομα» έτοιμα να γίνουν μέλη αντιφασιστικής ομάδας και να συνεισφέρουν με συνέπεια και αυταπάρνηση, δεν θα ανακαλύψει αυτό που ψάχνει. Αν από την άλλη, αν κατανοήσει ότι στη μάχη κόντρα στον φασισμό κινητοποιούνται τεράστιες κοινωνικές δυνάμεις τότε θα έρθει αντιμέτωπος με την εντυπωσιακή ποικιλομορφία της «δικιάς μας μεριάς του ρήγματος» που δεν είναι απαραίτητα οργανωμένη σε αντιφασιστικές ομάδες, αλλά ενδημεί σε πέταλα, σε πάρκα, σε πλατείες, σε μουσικά σχήματα, σε σχολεία, σε χώρους εργασίας. Η δουλειά ενός antifa πυρήνα είναι να έχει ανοιχτά μυαλά και να προσπαθεί διαρκώς να έρχεται σε επαφή με όλους εκείνους που για τους δικούς τους λόγους και με τους δικούς τους τρόπους μισούν τον ελληνικό φασισμό. Όχι για να τους στρατολογήσει, αλλά για να δημιουργήσει τρόπους συνάντησης και κοινές γλώσσες, να διεισδύσει αποτελεσματικά στο μικροεπίπεδο, να μπορέσει να δώσει και να πάρει, να συμβάλλει ουσιαστικά στην αντιφασιστική μάχη.³

Γιατί, λοιπόν, αυτές οι μικρές συναυλίες όχι απλά δεν θέλουμε να ξεχαστούν αλλά θεωρούμε ότι βρίσκονται στο επίκεντρο της αντιφασιστικής δουλειάς; Γιατί είναι ακριβώς το σημείο όπου η «δικιά μας μεριά του ρήγματος» βρίσκεται από κοντά. Υπό τους ήχους μιας κοινής μουσικής γλώσσας, οι διαφορετικές φιγούρες της γειτονιάς πλησιάζουν, γνωρίζονται, διεκδικούν τον δημόσιο χώρο για λογαριασμό τους, σκέφτονται το μέλλον τους, διατρανώνουν την ύπαρξή τους σε περιοχές όπου διάφοροι θα ήθελαν να τους την απαγορεύσουν. Και φυσικά τέτοια πράγματα δεν γίνονται στον αυτόματο πιλότο. Για να πραγματοποιηθούν απαιτείται παρελθόν πλούσιο σε άδοση καθημερινή δράση με μπογιές, χαρτί, κουβέντες και παρουσία. Απαιτείται επίσης η δίχως αμφιβολία υιοθέτηση της διαφορετικής εννόησης του αντιφασιστικού live και η διοργάνωσή του με όλους τους τρόπους που περιγράψαμε παραπάνω.

Έτσι είναι που μικρές αντιφασιστικές γιορτές όπως αυτή που έγινε τον περασμένο Σεπτέμβρη αποκτούν σημασία αντίστοιχη με εκείνη που έχουν οι μεγάλες. Έτσι είναι που αμφοτέρως παύουν να είναι απλά μια συναυλία και γίνονται πολλά παραπάνω.

1. Περισσότερα για την εν λόγω εκδήλωση μπορεί να βρει κανείς στο «Σπασμένα Τζάμια, Μπάτσος της Γειτονιάς και μια OMG εκδήλωση στην Καλλιθέα», *Antifa* #47, 7/2015.
2. Η συγκεκριμένη ιστορία παρατίθεται πολύ εκτενέστερα στο «10 Χρόνια Antifa: Antifa Live στην Καλλιθέα, 2013-2017», *Antifa* #58, 12/2017.
3. Για τη συγκεκριμένη αντίληψη σχετικά με την τοπική δράση, μπορεί κανείς να δει περισσότερα στο «Βουτιά στον Μικρόκοσμο της Γειτονιάς», *Antifa* #62, 10/2018.